O OCEKIVAJU PVRATKA KORIJENIMA U PJESMAMA MILJE SERE

marti, 13 aprilie 2021

Ove je godine Uskrs na po etku travnja, a kroz cijeli je tre i mjesec, ožujak ili marc, kako mi kažemo, korizma.

A korizma je vrijeme posta i promišljanja, vrijeme pomirenja s Bogom i s bra om ljudima. Razmišljaju i o ljudima u našim mjestima, ne možemo se ne zapitati ponekad: a gdje i s kim se pomiriti? Jer toliko nas je malo ostalo...Gdje je cijeli taj svijet nestao... pro emo li danom kroz naša mjesta rijetko da emo nekoga sresti. U školama ionako ima malo u enika, ulicama vlada tišina, koja nekada djeluje prijete e i zastrašuju e. A svijet kojega je nekada bilo, e to je pri a posebna jer veliki je broj onih koji su se odselili i iji je povratak više nego upitan. Neki su preselili na drugi svijet, ostalo je malo nas. O razlozima ne moramo više pisati, svih ih znamo. Ve ina e re i da su ekonomski, neki e re i da je trend takav, a neki jednostavno zato što žele promjene i bolji život.

ovjek vremena u kojem živimo nema vremena, u žurbi je i stresu, esto misli da može sve sam, ima uvijek važnih poslova... Treba i i samo naprijed, nema stajanja, nema povratka... jer to je gubitak vremena, a vrijeme je novac, a novac je mo , a mo je napredak i tako dalje. Pa ipak, svi smo samo hodo asnici na ovoj zemlji.

Ponekad sve to podsje a na primjer rasipnoga sina iz Biblije, koji je ostavio sve i otišao u svijet, a kasnije se ipak vratio svome ocu. Možda se kod nas ne može govoriti o toj vrsti rasipnosti, iako su nam i naši roditelji i stari ostavili toliko toga, što nažalost ne znamo više cijeniti i rasipamo na druga iji na in, ne marimo i ne brinemo više o tome, jer nema neku vrijednost... A najvrjednije stvari nemaju cijenu u novcu, ve u vremenu provedenom s najbližima, u dijeljenju svijetlih i tamnijih trenutaka, u toliko stvari koje su naizgled sitne i nevažne, ali koje donose toliko radosti i mira.

Prošla je godina dana od kada traje pandemija i kao da je tišina i praznina ulica naših mjesta još ja a. A svakom ovjeku toliko treba mir i ja ina korijena, onih zdravih korijena od kojih je krenuo u svijet. Prije ili kasnije svi se na neki na in vratimo svojim korijenima, stoga promislimo za vrijeme korizme, koje je vrijeme povratka Bogu, sebi i povratku, barem povremenom i za velike blagdane, povratku našim korijenima.

I umjesto zaklju ka ovim razmišljanjima preporu amo vam dvije pjesme lupa kog pjesnika Milje Šere o njegovom doživljaju naših sela i naših korijena:

U inozemstvu rob sam bil,

krvošni novci, rukami da zaradim,

moj turvin lagano sam odzabil,

a novci odoše kako dim!

Livade i salaši su propali

i sve je pusto, rastu trnje,

zaludu mi se žena fali

e sad nosi zlatne brnje!

U Nima koj mladost mi uvenula,

zaludu mukom skupil sam blago,

cela familija tamo se krenula

nemam u životu ništa što mi drago!

Još je znakovitija ova druga pjesma, iz koje izbija ežnja i ekanje da se naš narod vrati iz dalekih krajeva:

Donesal mi vetar žalne vesti

otuda, iz olovnog inozemstva,

pijem, žalim, sve do nesvesti

trgujem krunu starog carstva.

I sve po jako ostareva šuma,

ekam žalan da se vrnu naši,

pijem sam po jenu ašu ruma

da ne vidim kako propadaju salaši.

Sve je pusto u livada stari,

ne uje se brus na železnoj kosi,

zagubiše se ognjišta u maglovitoj pari,

zadnji vetar samo žalost donosi.

Na kraju teksta još bih samo dodala da ove pjesme pripadaju zbirci lirskih pjesama Milje Šere „Karaševsko ogledalo vrišti / Floarea mea de cire “, ije je predstavljanje održano u subotu 27. ožujka u Zajedništvu Hrvata.

Maria Lacchici